Звончићи

Број 16 година 2017/2018

Школски часопис ОШ “Вера Мишчевић” Белегиш

Галерија стваралаштва

НОВОГОДИШЊИ ВАШАР-СУРДУК

Новогодишњи вашар у школи Сурдуку, као и сваке године био је припреман са радошћу и нестрпљењем, шта припремити и чиме се представити посетиоцима нашег вашара.

Вашару су се највише радовали прваци, јер је за њих то нешто ново и занимљиво. Али вредно су радили и ученици другог, трећег и четвртог разреда.

Сваки разред је испред своје учионице припремио и украсио своју продајну изложбу, препуну правих малих ремек дела наших ученика. Све је било у знаку Нове године, Деда Мраза, украшено, окићено, у правом празничном расположењу.

Ходником је одзвањао смех, радост малих продаваца, који су се трудили да продају што више своји радова, родитеља, бака, дека, браће и сестара. Ученици су били насмејани, срећни и задовољни, што је и најбитније.

Поздрав из Сурдука. Срећна Нова година и Божић!

НОВОГОДИШЊА ПРЕДСТАВА

У организацији културног центра Стара Пазова ученици разредне наставе били су у могућности да у просторијама школе уживају у извођењу новогодишње представе под називом „Помоћ Деда Мразу“. Оно што је децу посебно обрадовало јесте то што су и сами били актери ове представе. Деда Мраз је децу увео у новогодишњу чаролију са поруком ширења љубави, другарства и даривања

МЕЂУОДЕЉЕЊСКО ДРУЖЕЊЕ

Одељења II1 и II2 била су у посети одељењу II3 у Сурдуку.
Приликом те посете, поред лепог дружења, ученици сва три одељења су заједно имали низ занимљивих активности.
Тог дана се обележавао дан посвећен Вуку Стефановићу Караџићу, те је дружење започето презентацијом о њему. Ученици су посматрали занимљиве фотографије, читали мање познате податке и показивали до сада стечена знања о Вуку. Уједначеним снагама одговарали су на питања, решавали загонетке и смишљали нове питалице.
Током овог часа, а и целог дана, вођена је дискусија о насиљу у школи, као и о томе како спречити насиље и како га решити уколико до њега дође. Ученици су на позитивним и негативним примерима понашања једни другима дали идеје како треба реаговати и поступити.
Кроз игролике активности и задатке, дружење и мало забаве показали су и своја знања из Математике. Удружени су решавали задатке, сарађивали и показали велику колегијалност.
Време предвиђено за мали предах деца су искористила испробавајући занимљиву закуску коју су ученици II3 одељења припремили у знак добродошлице.
Након тога, посетили су цркву Светог оца Николаја у Сурдуку и присуствовали литургији поводом обележавања хришћанског празника Митровдана.
По повратку у школу, ученици су кроз спорт и рекреацију показали свој такмичарски дух и своју борбеност. Одмерили су снаге, али на крају ипак другарски честитали једни другима.
Дружење је завршено баш као што је и започето, весело и раздрагано, уз песму „Кад си срећан“.
Другари су се поздравили до следећег дружења.

ВЕСТИ ИЗ НАШЕ ШКОЛЕ

Станислава Радиновић и Бојана Стварчевић

ВЕСТИ ИЗ НАШЕ ШКОЛЕ

САРАДЊА СА РОДИТЕЉИМА

У оквиру плана и програма сарадње са родитељима одржано је неколико часова на којима су родитељи активно са својом децом учествовали и изради новогодишњих украса за вашар у Сурдуку који ће бити хуманитарног карактера.

Нада Пријић

ВЕСТИ ИЗ НАШЕ ШКОЛЕ

ПОСЕТА ПОЗОРИШТУ

Ученици од првог до четвртог разреда наше школе посетили су позориште "Бошко Буха", у Београду. У посету смо ишли 15.12.2017. године и са великим нестрпљењем ишчекивали смо време поласка. Напокон, када је дошао и тај час усхићено смо кренули пут Београда. Тамо смо у веома пријатној атмосфери гледали представу "Пепељуга". Ученици су били задивљени како самим амбијентом и ефектима, тако и феноменалним глумцима који су маестрално одрадили свој посао и оставили снажан утисак на све присутне. Препуни утисака и позитивне енергије у поподневним часовима полако смо кренули пут куће, пут Белегиша

Станислава Радиновић

Из ученичких йера

APOCALYPSE

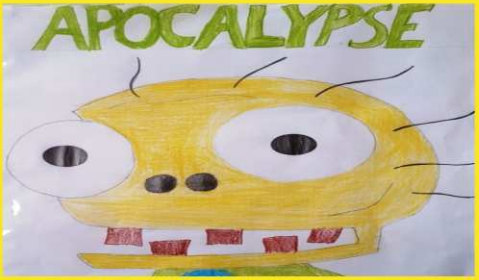

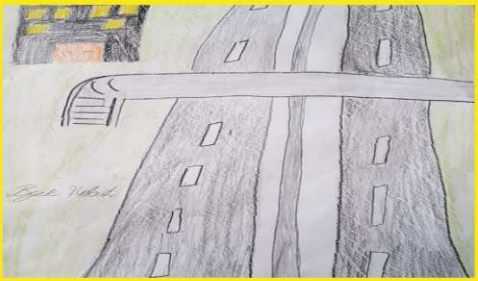

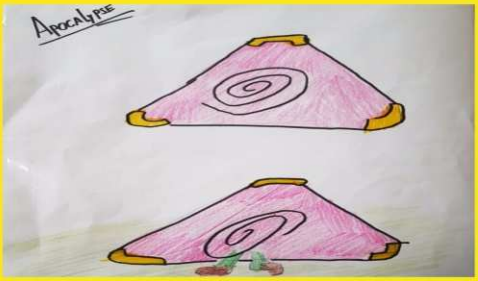

Из ученичких йера

BAD SANTA

Из ученичких йера

Из ученичких йера

Из ученичких йера

ЗАНИМЉИВОСТИ О ПУЖЕВИМА

Пужеви живе на влажним и сеновитим местима. Током дана се крију, али радо шетају ноћу, после кише или рано ујутру по роси. Сви пужеви располажу са по једним или два пара пипака. Такође имају и по један пар очију које су смештене на врховима или у самом корену пипака. Имају и уста, обично смештена непосредно на стомак. На самом почетку усног отвора имају оштре зубиће, помоћу којих могу да секу танане биљке у мору.Пипци или рогови су врло важни за пужа. На њима се налазе пужеве очи. Доњи пипци су чуло додира и мириса.

Пуж има зубе и то много, само што су распоређени на језику. Померајући језик напред-назад, он меље своју храну – лишће и плодове биљака. Не постоје „пужеви“ и „пужице“. Сваки пуж је истовремено и мужјак и женка. Већина пужева полаже јаја. Пуж снесе јаја у јуну, а после три недеље излегу се мали. Постоје и неке врсте пужева које рађају живе младунце.

Постоје две врсте пужева, прва група има заштитни плашт у облику љуштуре који штити њихово меко тело – кућицу а друга група су пужеви голаћи, чија је заштитна опна само мекани плашт. Зими се пуж увлачи у кућицу и спава. Свој улаз затвори пљувачком која се стврдне и личи на поклопац. Пужеви имају јако и мишићаво стопало са доње стране трбушног дела, пуж се помоћу њега креће. Он стално испушта лепљиву и светлуцаву слуз облажући њоме своје стопало. Тако пуж лагано клизи. Захваљујући тој слузи и мишићима ки се померу као таласи, он може прећи преко оштрих предмета, а да се не повреди.

У СВЕТУ ЧУДА

Занимљивости о пужевима

- пуж може грицкати отровну печурку и неће се отровати;
- рекли смо да пужеви имају зубе али не и колико, веровали или не неке врсте пужева имају и по 20000 зуба;
- пужеви могу живети у рекама и морима;
- у Африци живе џиновски пужеви;
- Неке врсте пужева су изузетно отровне, пример је тзв. Конусни пуж чији је отров изузетно отован и може бити смртоносан чак и за човека па се убраја међу најотровнија створења на свету;
- људи користе пужеве у исхрани (у неким земљама месо виноградарских пужева, и неких врста морских пужева, сматра се правом посластицом);
- неке врсте пужева, као на пример „оструГино сврдло“ хране се животињском храном;
- пужеви могу живети и до 25 година;
- дрозд је птица која се храни пужевима разбијајући њихове кућице о камен;

Наставница
Марија Лонч

Комйуйшер и ја

ИСТОРИЈА РАЗВОЈА МОНИТОРА

Монитор или екран је електрични излазни уређај који служи за приказивање слике послате са другог уређаја, обично графичке карте у склопу рачунара. На њему пратимо резултате обраде и тренутна дешавања. Служи за приказивање слова или слика које могу бити покретне или статичне. Слика која приказује на монитору обично се ствара у графичкој картици, посебном делу рачунарског система чија је функција стварање и обнављање слике.

На почетку су били монохроматски монитори који приказују једну боју на тамној или светлој позадини, црно-бели који приказују различите нијансе сиве, и у боји. Развојем технологије монитори су постајали све мањи обимом и развијали све веће перформансе, које се односе на веће резолуције, брже освежавање слике, више боја и самим тим и бољи контраст.

На слици поред је приказан монитор IBM 5151. Могло се приказати 80 колона од 25 линија текста, знакова или симбола. IBM је увео адаптер који је имао способност да прикаже 8 нијанси одређене боје и имао максималну резолуцију од 720x350 пиксела.

Са даљим развојем технологије појавило се неколико нових модела монитора као што су CRT и LCD монитори. Монитори са катодном цеви (енгл. CRT monitor, Cathode Ray Tube monitor) су до скоро најзаступљенији и базирани на ТВ технологији. Површина екрана (предњи део катодне цеви) је покривена основним елементима, тј. фосфорним тачкама или тракама.

Комйуйшер и ја

На задњем крају катодне цеви се налази електронски топ (тачније три топа црвене, плаве и зелене боје) који шаље сноп електрона у правцу појединих тачака и, у зависности од интензитета зрака, добија се светлија или тамнија тачка дате боје на екрану. Комбиновањем интензитета црвене, плаве и зелене боје се добија било која жељена боја.

LCD (енгл. liquid-crystal display) монитори садрже течне кристале између две стаклене плоче, док се између њих налазе филтери и слојеви за поравнање слике. Иза ових слојева се налази позадинско осветљење које се обично састоји од више флуоресцентних лампи. Довођењем напона на слој за поравнавање се ствара електрично поље које поравнава течне кристале, што онемогућава светлости да прође кроз њих, док се укидањем напона омогућава пролаз и тако се приказује слика. Разлика између CRT и LCD монитора је велика. CRT монитори су кабасти, док су LCD танки и велики колико треба. CRT монитори су велики потрошачи струје спрам LCD монитора који такође емитују мање зрачења. Препоручљиво је правити паузе на сваких пола сата до сат да би одморили очи јер дуготрајно излагање монитору лоше утиче на вид.

Наставник
Борис Дурковић

Реч педагога

Како да научимо наше дете да се избори са насиљем?

Свесни смо да малолетничко насиље постоји, али нас генерално не узбуђује много. „Дечија посла“. „Нек’ се челичи“. Све док не прочитамо о деци у црној хроници. Тако, услед наших страхова и свакодневице, скачемо са потпуне неукључености у дететов живот, на апсолутну контролу и заштићеност – па назад, а ни једно, ни друго није пожељно за дететов развој у снажну, самопоуздану личност која може и зна како да се чува.

Насиље је реакција на страх.

Понашамо се насилно или агресивно онда када се осећамо угроженим – може да буде угрожен наш:

- Телесни интегритет или благостање. У основи, биолошки посматрано, то је страх од глади тј. телесне смрти

или

- Наш имиџ, ауторитет или позиција у хијерархији.

Када се понашамо насилно, штета је вишеструка.

Стално насилно понашање према детету (застрашивање) мења физиологију мозга и штетно је по интелигенцију и здравље детета. Дете усваја понашање које види, па велика је вероватноћа да ће и само постати насилно.

Ако с дететом не говоримо о његовим осећањима већ само о његовом понашању, или га кажњавамо или постиђујемо због тога – дете не разуме себе, плаши се и стиди се тога што се у њему дешава.

Ако је дете уплашено или постиђено својих осећања оно их крије и не комуницира. Ако не комуницира, неће тражити помоћ и прихватљиве начине да каналише свој страх и агресију, понашаће се агресивно када родитељ или наставник није присутан, а с друге стране – неће тражити да буде заштићено од насиља које трпи.

Реч педагога

Како да научимо наше дете да се избори са насиљем?

Шта одрасли могу да учине за спречавање малолетничког насиља?

Можемо да будемо свесни свог страха и сродних осећања. Тиме чинимо први корак да контролишемо своје поступке и да, за почетак, будемо узор свом детету.

Можемо да с дететом разговарамо о његовим осећањима. Тиме ћемо му показати да су она људска, прихватљива, нормална и да увек о било чему може са нама разговарати.

Да увек, увек реагујемо на насиље. Ако на њега не реагујемо, дајемо сигнал да га прихватамо.

Да разликујемо храброст и асертивност од агресије. Циљ нам је да деца буду отворена и упорна у испуњавању својих потреба и жеља, али да не повређују друге.

Да разликујемо играње и одмеравање снага од правог насиља и туче. Деца се играју рата, полиције, рвања, чак и насиља – ради учења, осазнавања друштвених норми и правила и свог места у друштву, испитивања последица. У таквим ситуацијама морамо будно пазити да игра не ескалира.

Да разликујемо храброст од трпљења насиља због немања друге могућности. Дете које трпи насиље није храбро – оно нема куд да побегне и како да се заштити. Таква врста „храбрости“ води у још веће насиље.

Ваш педагог Бранка Јелача

Светлост из прошлости

Михаило Петровић Алас

Михаило Петровић Алас (Београд, 6. мај 1868 — Београд, 8. јун 1943) је био српски математичар, професор Универзитета у Београду, академик Српске краљевске академије и алас.

Завршио је Прву београдску гимназију у периоду 1878-85, у генерацији са Милорадом Митровићем, Јованом Цвијићем, Павлом Поповићем и другим великанима. Студије у Београду завршио је 1889. године. После тога, у септембру 1889. отишао је у Париз ради даљег школовања и спремања пријемног испита за упис на Вишој нормалној школи, научни одсек.

На Сорбони је дипломирао математичке науке 1891. године, а физичке науке 1893. године. Као најбољи студент своје генерације присуствовао је пријему код председника Француске републике 1893. Краљ Александар I Обреновић га је својим указом од 22. октобра/3. новембра 1894. поставио за професора математике на Великој школи. Алас је у то време био један од највећих стручњака у свету за диференцијалне једначине. Конструисао је хидроинтегратор и са њиме освојио златну медаљу на Светској изложби у Паризу 1900. године. Објавио је велики број проналазака, научних радова, уџбеника и путописа са својих поморских путовања. Добио је велики број награда и признања и био је члан неколико иностраних академија наука (Праг, Букурешт, Варшава, Краков) и научних друштава.

Светлост из прошлости

Михаило Петровић Алас

По свом научном раду и резултатима Михаило Петровић Алас спада у највеће српске математичаре, једини математичар међу 100 најзнаменитијих Срба. Његова заслуга је посебно велика што је био оснивач београдске математичке школе, из које је проистекао велики број његових ученика који су наставили његово дело. Све докторске дисертације из математике одбрањене на Београдском универзитету од 1912. до Другог светског рата, биле су под његовим менторством.

Бавио се рибарством, отуда и његов надимак Алас. Године 1882. постао је рибарски шегрт, 1888. рибарски калфа, а 1895. положио је испит за рибарског мајстора.

Учествовао је доношењу првог „Закона о слатководном риболову“ на језерима и рекама Србије 1898. године.

На међународној изложби у Торину 1911. добио је златну медаљу за изложене експонате из рибарства.

Рекордан улов је имао 1912. када је уловио сома од 120 kg.

Био је не само љубитељ, него и добар познавалац рибарства, па је у том својству учествовао у преговорима за закључење конвенције о риболову са Румунијом, као и у преговорима о заштити риболова на Сави, Дунаву и Дрини са Аустроугарском.

Био је једна од најпопуларнијих личности старог Београда, познат као Мика Алас.

Кућа Мике Аласа

Марија Лончар

Веронаука

Живот Светог Саве

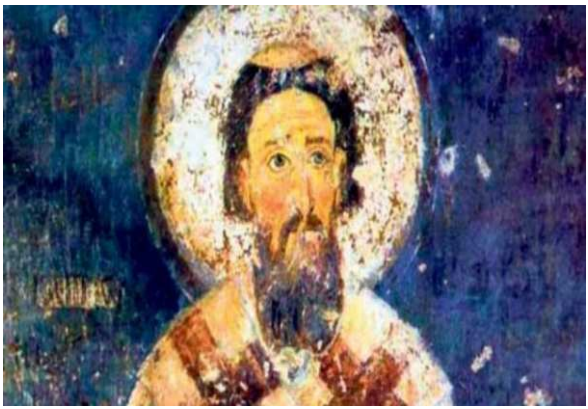

Свети Сава, рођен као Растко Немањић, је рашки племић, светогорски монах, игуман манастира Студеница, просветитељ, књижевник, дипломата и први архиепископ аутокефалне Српске православне цркве. Сматра се једном од најзначајнијих личности српске историје и оснивачем српске цркве која га слави као свеца. Рођен је између 1169. и 1175. године у месту Рас које се налази у близини Новог Пазара, а преминуо је 12. или 14. јануара 1236. године (по јулијанском календару) у Трнову, у Бугарском царству, при повратку са ходочашћа у Јерусалиму. Растко је био најмлађи син великог жупана Стефана Немање и племкиње Ане Немањић о чијем пореклу се не зна много. Имао је два брата: Стефана и Вукана и три сестре: Јефимију , Елену и непознату сестру која је родила бугарског цара Константина I. Када је имао 15 година, отац му је поверио област Захумље да њиме управља. Стекао је солидно образовање читајући црквене књиге. Две године касније, родитељи су хтели да га ожене, али Растко је имао другачије планове. Много је размишљао о Богу и упознао је калуђере који су му причали о животу у Светој Гори. Питао је оца да оде у лов на јелене, али уместо тога, са духовником и неколико верних слуга је побегао на Атон. Када су схватили да га нема, сви на двору су били веома забринути. Стефан Немања је посумњао да је побегао са Светогорцем због чега је послао војводу и војнике да му врате сина. Пронашли су га у руском манастиру Светог Пантелејмона и он се, само наизглед, покорио војводиној наредби да крене са њима. Рекао је да им се спреми богата вечера након које су заспали. Растко је то искористио и са једним духовником је отишао на високу манастирску кулу где му је коса одсечена у облику крста и обучено му је калуђерско одело.

Веронаука

Живот Светог Саве

Војвода и његова пратња су плакали када су видели да се Растко закалуђерио. Он им је дао своје световно одело, косу и писмо које је наменио родитељима. Ступивши у монашки ред, добио је име Сава и премештен је у манастир Ватопед где је постао јеромонах.

У почетку, Расткови родитељи нису могли да прихвате његову одлуку због чега су патили и носили црнину. На крају су се помирили да је то Божја воља и Стефан Немања му је слао велике своте новца које је он делио манастирима и пустињацима.

Хранио се само хлебом и водом, а у молитви је остајао до касно у ноћ. И зими и лети је носио лагану одећу, а пошто је свуда ишао бос, кожа на табанима му је постала отпорна и на најоштрије камење. Пошто у Светој Гори није било српских манастира, 1197. године Сава је кренуо у Цариград да од цара Алексија ИИИ Анђела тражи дозволу да изгради нови манастир на месту порушеног Хеландариона. Цар је то одобрио и њихову задужбину, Хиландар, је прогласио манастиром првог реда.

Сава је у Хиландару написао „Житије светог Симеона“ у коме у једанаест глава описује живот свог оца као владара и калуђера. Друга његова дела су: „Карејски типик“, „Хиландарски типик“, „Студенички типик“ и „Законоправило“ из 1219. године које представља први српски устав.

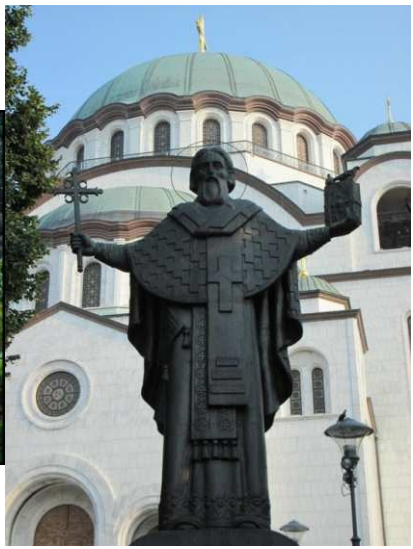

Веронаука

Живот Светог Саве

Често је ишао на ходочашће у Свету земљу и подигао је конаке за српске монахе у близини Јерусалима, а на брду Сион им је саградио манастир. Купио је кућу, Сионску Горницу, у којој је одржана Тајна вечера плативши је златом и сребром које је добио од краља Радослава. Путовао је Палестином и обишао је Јерусалим, Витлејем и Јордан.

Иако у књигама пише 14. јануар, сматра се да је Сава преминуо 12. јануара 1236. године од упале плућа. По грегоријанском календару, 27. јануара се обележава Савиндан, празник Српске православне цркве. Светкују га многе занатлије, а проглашен је и за школску славу. Због јаког Савиног култа, српско православље се често зове светосавље.

По њему су називане бројне основне и средње школе у Србији и Републици Српској. Посвећена му је и химна под називом „Ускликнимо с' љубављу светитељу Сави".

Неке од мудрости Светог Саве

„Волимо да ви свагда имате мир и љубав један према другоме, и уместо гнева научите се: „Благослови и опрости, брате!"

„У кротости примите ову реч која може спасти душе ваше. Будите творци речи, а не само читаоци, помишљајући у себи да који слуша речи и не чини што је заповеђено њима, такав је сличан човеку који гледа лице своје у зрцалу: јер позна се, и отиде, и одмах заборави какав је био."

Спортска страна

Момчило Тапавица

Велики број медаља освајали су наши спортисти на Олимпијским играма. На победничком постољу су се налазили момци и девојке који су се бавили одбојком, кошарком, рукометом, теквондом, рвањем, џудоом,... али, да ли знамо ко је био први спортиста са наших простора који је освојио неку медаљу на Олимпијским играма?

Био је то Момчило Тапавица, изванредан спортиста који је рођен у Надаљу (Аустроугарска) 14.октобра 1872. године, а умро 10. јануара 1949. године у Пули (СФРЈ). Историјски извори наводе да није био само изванредан спортиста, већ и високо образован. Мало је било дипломираних архитеката у то време који су се у слободно време бавили атлетиком, дизањем тегова, рвањем и тенисом. У свим овим спортовима је представљао Угарску репрезентацију на првим модерним Олимпијским играма у Атини 1896. године, где је освојио бронзану медаљу у тенису.

Након Олимпијских игара није се бавио спортом. Претпоставка је да је због тешке повреде која му се десила на Играма у Атини (пуцање мишића рамена) морао дуго да се опоравља.

Фото албум

Матурска екскурзија